

Zitting 1976–1977

14 187

Goedkeuring van de op 21 juni 1975 te Genève tot stand gekomen Vijfde Internationale Tinovereenkomst, met bijlagen

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. Inleiding

In mei/juni 1975 werd – onder auspiciën van de UNCTAD – te Genève de *Tin-Conferentie 1975 der Verenigde Naties* gehouden met het doel een Vijfde Internationale Tinovereenkomst tot stand te brengen. De Conferentie heeft op 21 juni 1975 overeenstemming bereikt over de tekst van deze Overeenkomst, die evenals de voorgaande Tinovereenkomst een looptijd zal hebben van vijf jaar, in dit geval van 1 juli 1976 tot en met 30 juni 1981 (Trb. 1976, 55).

Dit betekent een voortzetting van de reeds twintig jaar durende samenwerking tussen productie- en verbruikslanden met als voornaamste doel het stabiliseren van het prijsniveau op de internationale tinmarkt.

Het Koninkrijk der Nederlanden was partij bij de Vierde Internationale Tinovereenkomst, Londen, 1 juli 1970 (laatstelijk Trb. 1972, 57), welke met ingang van 1 juli 1976 is geëindigd.

Aangezien de nieuwe overeenkomst voor wat betreft de doelstellingen, organisatorische voorzieningen en werkwijze in grote lijnen gelijk is aan de vorige Overeenkomst, is in deze memorie volstaan met het aangeven van de belangrijkste verschillen tussen beide overeenkomsten.

De memorie geeft achtereenvolgens een kort overzicht van de Vierde Internationale Tinovereenkomst (hoofdstuk II) en van de ontwikkeling van de internationale tinmarkt onder de werking van genoemde overeenkomst (hoofdstuk III), alsmede een toelichting op de Tin-Conferentie 1975 der Verenigde Naties en de Vijfde Internationale Tinovereenkomst (hoofdstuk IV), de positie van de Europese Economische Gemeenschap (hoofdstuk V), de financiële bijdragen van het Koninkrijk in verband met de nieuwe Overeenkomst (hoofdstuk VI) en voorts een slotbeschouwing, waarin het standpunt van de regering van het Koninkrijk ten aanzien van deelneming aan de Vijfde Internationale Tinovereenkomst is neergelegd (hoofdstuk VII).

II. Vierde Internationale Tinovereenkomst

Ook onder de werking van de Vierde Internationale Tinovereenkomst was de Internationale Tinraad die zijn zetel in Londen heeft, het uitvoeringsorgaan van deze Overeenkomst. Deze raad was samengesteld uit 29 landen die aan de onderhavige Overeenkomst deelnamen, te weten 7 produktielanden (Australië, Boliviaë, Indonesië, Maleisië, Nigerië, Thailand en Zaïre) en 22

Noot: Ingevolge de wens van de Vaste Commissie voor Buitenlandse Zaken van beide Kamers der Staten-Generaal (zie Bijl. Hand. II, 1973–1974, 13 052, nr. 1) is de Nederlandse vertaling van de Overeenkomst bijgevoegd; deze is nedergelegd op de bibliotheek, ter inzage van de leden.

verbruikslanden, waarvan Japan, de Bondsrepubliek Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk de belangrijkste zijn.

De Europese Economische Gemeenschap nam aan deze overeenkomst deel en wel op grond van artikel 50, waarin een voorziening is opgenomen voor deelneming van intergouvernementele organisaties die bevoegd zijn tot het sluiten van internationale overeenkomsten. De Verenigde Staten, het grootste verbruiksland van tin met ruim 25% van de wereldconsumptie, namen, evenals bij de voorgaande overeenkomsten, geen deel aan deze Overeenkomst (zie Bijl. Hand. II, 1970-1971, 11 203, (R 781), nr. 3).

Voor een overzicht van de mijnproductie, het verbruik van tinmetaal, de ontwikkeling van de tinprijs en de productie van blik als voornaamste toepassing van tinmetaal in de Nederlandse industrie zij verwezen naar de bijlage bij deze memorie.

Ten einde de voornaamste doelstelling van de Vierde als ook van de Vijfde Tinovereenkomst, te weten het voorkomen van buitensporige schommelingen van de prijs en de exportopbrengsten van tin, te verwezenlijken, wordt getracht zowel op korte als op lange termijn, een aanpassing tussen vraag en aanbod tot stand te brengen. Hiertoe staat de Tinraad een tweetal instrumenten ter beschikking, te weten een buffervoorraad waarmede afhankelijk van de prijs op de internationale tinmarkt tinmetaal wordt gekocht of verkocht ter beteugeling van scherpe prijsfluctuaties op korte termijn, alsmede de instelling van exportbeperkingen ten einde op langere termijn het aanbod aan de vraag aan te passen.

Het aan- en verkoopbeleid van de buffervoorraad functioneert via bepaalde prijsgrenzen (bodem- en plafondprijs) die door de Tinraad worden vastgesteld en zo nodig worden herzien. De bepaling der prijsgrenzen dient gericht te zijn op vergroting van de exportopbrengsten van de tinproducerende landen, ten einde mede daardoor de economische groei en de sociale ontwikkeling van deze landen te bevorderen. Voorts wordt een stijgende tinproductie beoogd, resulterende in winstgevende opbrengsten voor de producenten en een toereikende voorziening van de internationale tinmarkt tegen redelijke prijzen voor de verbruikers. De prijsgrenzen zijn onderverdeeld in drie prijssectoren, waarvan de middensector in beginsel buiten het interven-tiegebied van de Beheerder van de buffervoorraad ligt.

De omvang van de buffervoorraad bedroeg 20 000 ton tinmetaal of de tegenwaarde daarvan. De financiering geschiedde door verplichte bijdragen van de produktielanden naar rato van hun aandeel in de toale productie der ledenlanden. Onder de werking van deze Overeenkomst hebben het Koninkrijk der Nederlanden en Frankrijk vrijwillig additionele bijdragen aan de financiering van de buffervoorraad verstrekt.

III. Ontwikkeling van de internationale tinmarkt onder de werking van de Vierde Internationale Tinovereenkomst

Sedert de aanvang van de Vierde Tinovereenkomst in juli 1971 heeft de tinprijs zich op vrij stabiele wijze ontwikkeld. Dank zij buffervoorraadaankopen bleef de prijs zich bewegen in de benedensector van de prijsvork. Van maart tot en met juni 1972 bevond de prijs zich in de middensector. De buffervoorraad was inmiddels gestegen tot ruim 8000 ton tinmetaal.

In juli 1972 besloot de Tinraad in verband met het «zwevend» worden van het Pond Sterling de prijsgrenzen voor buffervoorraadopertes voortaan uit te drukken in Maleise dollars per picol n.b. 1 Mal. \$ = ca. f 1,10; 1 picol = 60,48 kg). De marktprijs bleef sedertdien in de benedensector, wederom dank zij aankopen voor de buffervoorraad, die hierdoor in januari 1973 was opgelopen tot 12 500 ton. De Raad besloot toen – mede gezien de statistische wereldtinpositie waarbij een aanzienlijk tinoverschot werd voorzien – ingevolge artikel 33 van de Overeenkomst exportbeperkingen in te stellen. Ondanks nadien plaatsgevonden aanzienlijke verkopen uit de Amerikaanse strategische surplusvoorraden en uit de buffervoorraad steeg de marktprijs door een steeds toenemende vraag geleidelijk via de middensector (juni

1973) naar de bovensector, zodat in september 1973 de exportbeperkingen konden worden opgeheven. De hoeveelheid tinmetaal in de buffervoorraad was toen teruggelopen tot 4700 ton.

Door de energiecrisis en de daarop gevolgde stijging van de grondstoffenprijzen bereikte de tinprijs, mede door voorraadaankopen van de verwerkende industrie onder invloed van de onzekere monetaire situatie, tegen eind april 1974 een recordhoogte van Mal. \$ 1380 per picol. Na een opwaartse herziening in oktober 1973 van de prijsgrenzen voor buffervoorraadoperaties werden deze eind mei 1974 opnieuw verhoogd. Tot september 1974 bleef de tinprijs zich bewegen boven de plafondprijs van de prijsvork, waarna een geleidelijke prijsdaling intrad naar de middensector.

In januari 1975 werden op grond van de gebleken stijging van de produktiekosten de prijsgrenzen opnieuw verhoogd.

De in september 1974 ingetreden prijsdaling zette zich, na een kleine opleving in begin 1975, ondanks steunaankopen door de buffervoorraadbeheerder voort. Aangezien op langere termijn de dalende geldmiddelen van de buffervoorraad niet voldoende werden geacht de tinprijs voor verdere prijsval te behoeden, alsmede gezien een geraamd statistisch tinoverschot, besloot de Tinraad in april 1975 wederom exportbeperkingen in te stellen. Ter versterking van de geldmiddelen van de buffervoorraad besloot de Raad tevens gebruik te maken van een «stand-by»-krediet van \$ 8 mln., geopend bij een aantal particuliere banken, op onderpand van het in de buffervoorraad aanwezige tinmetaal. In juni 1975 besloot de Raad dit «stand-by»-krediet met £ 8 mln. te verhogen tot £ 16 mln., terwijl in november 1975 een verdere verhoging met £ 20 mln. plaatsvond, zodat de buffervoorraad in totaal over £ 36 mln. extra middelen kon beschikken. In verband met de marktsituatie zijn de exportbeperkende maatregelen van april 1975 tot en met 30 juni 1976 van kracht gebleven, zij het dat gedurende dit tijdvak geleidelijk aan veruimingen tot stand konden worden gebracht. Op laatstgenoemde datum werden de exportrestricties opgeheven. De Raad besloot in maart 1976, onder andere gezien de gestegen produktiekosten, tot een verhoging van de bodemprijs, terwijl in mei 1976 de prijsgrenzen opnieuw werden verhoogd. Deze werden toen vastgesteld op Mal. \$ 1000 – Mal. \$ 1200 per picol, hetgeen ten opzichte van de aanvang der Overeenkomst in juli 1971 ongeveer een verdubbeling betekent.

IV. De Tin-Conferentie 1975 der Verenigde Naties en de Vijfde Internationale Tinovereenkomst

Aan de Tin-Conferentie 1975 der Verenigde Naties namen 35 landen deel, waaronder de 29 leden van de Vierde Internationale Tinovereenkomst. Ook de Verenigde Staten en de Europese Economische Gemeenschap namen aan de Conferentie deel. Bovendien waren 9 landen als waarnemer aanwezig, evenals vertegenwoordigers van de Wereldbank, het Internationale Monetaire Fonds, de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel en het Tin Research Institute. De Volksrepubliek China zou aanvankelijk als waarnemer aanwezig zijn, doch heeft nadien daarvan afgezien.

De nieuwe Vijfde Internationale Tinovereenkomst wijkt in wezen niet af van de Vierde Overeenkomst. Het voornaamste doel (het voorkomen van buitensporige schommelingen van de prijs en de exportopbrengsten van tin) en de middelen om dit doel te bereiken, nl. buffervoorraadoperaties en eventuele exportbeperkingen, zijn in beginsel hetzelfde gebleven. Aandacht werd besteed aan een meer overzichtelijke indeling en verduidelijking van de hoofdstukken en de afzonderlijke artikelen.

In de preambule is naar aanleiding van een voorstel van Frankrijk, gesteund door het Koninkrijk der Nederlanden en de tinproducerende landen, ter zake van de samenwerking tussen productie- en verbruikslanden een verwijzing opgenomen naar de doelstellingen van de Verenigde Naties en van de UNCTAD voor de vestiging van een nieuwe internationale economische orde en de rol die de Internationale Tinraad daarbij kan spelen. Een directe

verwijzing naar de relevante resoluties van de zesde speciale zitting van de Algemene Vergadering der Verenigde Naties van 1 mei 1974 (doc. 3201 en doc. 3202 S-VI) inzake de verklaring en het actieprogramma voor de vestiging van een nieuwe economische orde is daarbij achterwege gebleven, aangezien de grote verbruikslanden (de Verenigde Staten, Japan en de Bondsrepubliek Duitsland) een duidelijk verband met de strekking der betreffende resoluties niet konden aanvaarden.

De kwestie van de financiering van de buffervoorraad heeft lange tijd een beletsel gevormd voor het welslagen van de Conferentie. Zoals hierboven reeds werd vermeld voorziet de Vierde Overeenkomst in een buffervoorraad van 20 000 ton tinmetaal. De ervaring heeft echter geleerd dat, mede door de geleidelijke groei van de tinmarkt gedurende de laatste 20 jaar, een buffervoorraad van een dergelijke omvang te gering moet worden geacht om op effectieve wijze een stabiele ontwikkeling van de tinprijs te bewerkstelligen. Veelvuldige en langdurige toepassing van de exportbeperkingen heeft een ongunstige invloed op de produktie, de investeringen en de toekomstige voorziening van de verbruikers. Op grond van deze overwegingen werd de noodzaak tot een verdubbeling van de capaciteit van de buffervoorraad tot 40 000 ton onder de werking van de nieuwe Overeenkomst dan ook unaniem erkend.

De financiële last van een dergelijke buffervoorraad, die, op basis van een ten tijde van de Conferentie geldende gemiddelde tinprijs van £ 3000 per ton, £ 120 mln. zou bedragen, is te zwaar om uitsluitend door de producentenlanden, die met uitzondering van Australië, tot de groep ontwikkelingslanden behoren, te worden gedragen. Deze stelden dan ook terecht dat de lasten van de financiering van een dergelijke buffervoorraad gelijkelijk verdeeld zouden moeten worden tussen produktie- en verbruikslanden.

Het Koninkrijk der Nederlanden heeft, evenals tijdens de onderhandelingsconferentie over de Vierde Tinovereenkomst in 1970, een ernstig beroep gedaan op alle verbruikslanden om verplichte bijdragen aan de financiering van de buffervoorraad te aanvaarden. Deze opvatting werd gedeeld door Frankrijk. De Verenigde Staten echter beschouwden een dergelijke verplichting voor verbruikslanden als een ernstige belemmering voor eventuele deelneming aan de nieuwe Overeenkomst. Dit was ook de teneur der reacties van andere verbruikslanden, met name Japan, de Sowjet-Unie en de Bondsrepubliek Duitsland.

De Europese Economische Gemeenschap kon ter zake niet gemeenschappelijk optreden wegens de afwijzende standpunten van Duitsland, Denemarken en Italië. Door de negatieve houding van het grootste deel der verbruikslanden dreigde dit onderwerp het breekpunt van de Conferentie te worden. Door het optreden van de Franse voorzitter is ten slotte het volgende compromis bereikt.

De produktielanden zullen, evenals bij de vorige overeenkomsten, verplicht bijdragen aan de financiering van 20 000 ton van de buffervoorraad (artikelen 20 en 21). Daarnaast zal op basis van vrijwilligheid door de verbruikslanden een additionele hoeveelheid van 20 000 ton tinmetaal kunnen worden gefinancierd (artikel 22).

Dertig maanden na de inwerkingtreding van de Vijfde Internationale Tinovereenkomst zal de Tinraad – afhankelijk van de resultaten van de additionele financiering door verbruikslanden – beslissen of hernieuwde onderhandelingen nodig zullen zijn om een meer bevredigende oplossing van dit vraagstuk te bereiken.

De delegatie van het Koninkrijk heeft tijdens de slotzitting der Conferentie – evenals bij de onderhandelingsconferentie voor de Vierde Overeenkomst – opnieuw de bereidheid kenbaar gemaakt tot het verlenen van een vrijwillige bijdrage aan de financiering van de buffervoorraad. De hoogte van de door het Koninkrijk beoogde bijdrage zal gelijk zijn aan het bedrag dat zou moeten worden betaald indien de financiering van de buffervoorraad op paritaire basis tussen produktie- en verbruikslanden verplicht zou zijn gesteld.

Ook Frankrijk stelde opnieuw een vrijwillige bijdrage in het vooruitzicht, terwijl het Verenigd Koninkrijk en Zwitserland verklaarden vrijwillige bijdragen in welwillende overweging te zullen nemen.

De conferentie heeft tenslotte een resolutie aangenomen, waarin de regeringen van de uitgenodigde landen wordt aanbevolen partij te worden bij de Vijfde Internationale Tinovereenkomst. De einddatum voor de ondertekening van de overeenkomst bij het Hoofdkwartier van de Verenigde Naties te New York is ingevolge artikel 47 gesteld op 30 april 1976. Voor de stand van zaken met betrekking tot de ondertekening moge naar de *bijlage* worden verwezen. Als meest opmerkelijk feit moge gewezen worden op de ondertekening door de Verenigde Staten, die voor het eerst als verbruiksland aan een tinovereenkomst deelnemen. De akten van bekrachtiging, goedkeuring of aanvaarding van de overeenkomst dienen bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties te worden neergelegd. Dit geldt mede voor de kennisgevingen van regeringen, die het voornemen hebben tot bekrachtiging, goedkeuring of aanvaarding over te gaan (artikel 48).

De overeenkomst treedt zo spoedig mogelijk na 30 juni 1976 definitief in werking wanneer ten minste zes produktielanden die te zamen over ten minste 950 stemmen beschikken en ten minste negen verbruikslanden die te zamen over ten minste 300 stemmen beschikken, akten van bekrachtiging, goedkeuring, aanvaarding of toetreding hebben gedeponeerd op het Hoofdkwartier van de Verenigde Naties te New York (artikel 49).

Aangezien op 1 juli 1976 niet voldoende akten van ratificatie waren gedeponeerd, kon op die datum de overeenkomst niet definitief in werking treden. Op basis van artikel 50 is de overeenkomst op 1 juli 1976 voorlopig in werking getreden. Hiervoor golden dezelfde voorwaarden ten aanzien van aantallen landen met daarbij behorende stemmenaantallen als voorzien bij de definitieve inwerkingtreding, met dien verstande dat naast de landen die akten van bekrachtiging, goedkeuring, aanvaarding en toetreding hebben gedeponeerd, tevens kennisgevingen van die landen die het voornemen hebben zulks te doen, in aanmerking zijn genomen.

De periode gedurende welke de overeenkomst voorlopig in werking kan blijven, is gesteld op maximaal één jaar.

Aan de geldigheid van kennisgevingen van landen omtrent hun voornemen tot bekrachtiging, goedkeuring, aanvaarding of toetreding over te gaan is een termijn gebonden van 90 dagen na de datum van definitieve of voorlopige inwerkingtreding. Deze termijn kan door de raad op verzoek van de desbetreffende regeringen worden verlengd (artikel 51).

Voor de stand van zaken met betrekking tot de reeds plaatsgevonden ratificaties der overeenkomst en de gedane kennisgevingen van het voornemen daartoe over te gaan moge eveneens naar de *bijlage* worden verwezen.

V. De positie van de Europese Economische Gemeenschap

De Europese Economische Gemeenschap nam als intergouvernementele organisatie deel aan de Vierde Overeenkomst; de Gemeenschap werd als deelnemer tot de Conferentie toegelaten op voorwaarde dat aan haar geen stemrecht werd toegekend.

De Gemeenschap baseert haar competentie om namens de lid-staten als onderhandelaar en woordvoerder op te treden op artikel 113 van het Verdrag van Rome. Dit artikel heeft betrekking op de gemeenschappelijke handelspolitiek. In zaken die van bijzonder belang zijn voor de gemeenschappelijke markt voorziet artikel 116 van genoemd verdrag in een gemeenschappelijk optreden der lid-staten (zie ook Bijl. Hand. II, 1971–1972, 11 203 (R 781), nr. 10).

De competentie krachtens artikel 113 heeft voor wat betreft de Vijfde Internationale Tinovereenkomst betrekking op de maatregelen in geval van tinschaarste, zoals omschreven in artikel 40 van deze overeenkomst.

Ten aanzien van de overige onderwerpen diende – gegeven de interpretatie van het aan de Europese Commissie verleende mandaat – naar een opti-

maal communautair optreden te worden gestreefd. De Koninkrijksdelegatie heeft krachtig medegewerkt aan het bereiken van gemeenschappelijke standpunten. Zoals uit de voorgaande hoofdstukken van deze memorie blijkt, was een communautair optreden, met name voor wat betreft het standpunt ten aanzien van de verplichte medefinanciering van de buffervoorraad, door alle verbruikslanden niet mogelijk.

De mogelijkheid tot deelnemen van de Gemeenschap aan de Vijfde Overeenkomst is geregeld in artikel 54. In dit artikel wordt een intergouvernementele organisatie die verantwoordelijkheden draagt met betrekking tot de onderhandeling, sluiting en toepassing van internationale overeenkomsten, gelijk gesteld met deelnemende landen, met dien verstande echter dat een dergelijke organisatie niet zelf over stemmen zal beschikken, doch in zaken die tot haar competentie behoren, het stemrecht collectief uitoefent voor de tot die organisatie behorende lid-staten.

VI. Financiële bijdragen van het Koninkrijk

De vrijwillige bijdrage van het Koninkrijk aan de financiering van de buffervoorraad ad f 5,2 mln. onder de werking van de Vierde Internationale Tinovereenkomst is in 1972 vastgesteld op het bedrag dat in geval van een verplichte bijdrage op basis van de stemmenverdeling verschuldigd zou zijn. De Regering acht het gewenst dat onder de werking van de Vijfde Overeenkomst opnieuw een vrijwillige bijdrage wordt verleend.

De hoogte van deze vrijwillige bijdrage wordt bepaald op basis van de voorzieningen van artikel 22 van de nieuwe overeenkomst ten aanzien van additionele bijdragen aan de buffervoorraad, het aantal stemmen dat het Koninkrijk krijgt toegewezen op grond van artikel 13(b) en de geldende bodemprijs van de prijsvork op het moment, dat over de voorwaarden waarop het Koninkrijk additioneel aan de buffervoorraad zal bijdragen met de Tinraad overeenstemming is bereikt.

Bij de voorlopige inwerkingtreding van de Vijfde Overeenkomst per 1 juli 1976 zijn aan het Koninkrijk 29 stemmen toegewezen. Bij een door de verbruikslanden op vrijwillige basis te financieren additionele buffervoorraad van 20 000 ton tinmetaal tegen de op die datum geldende bodemprijs van Mal. \$ 1000 per picol (ofwel £ 3650 per ton), zal de vrijwillige bijdrage van het Koninkrijk £ 2 117 000 omvatten, hetgeen neerkomt op ongeveer f 10,8 mln. Bij de liquidatie van de buffervoorraad onder de Vierde Overeenkomst per 30 juni 1976 bedroeg het Nederlandse aandeel daarin £ 1 543 223 (ongeveer f 7,9 mln.), zodat voor de Vijfde Overeenkomst het Koninkrijk met een additioneel bedrag van circa f 2,9 mln. kan volstaan. Dit additionele bedrag zal – evenals dit met de oorspronkelijke bijdrage in 1972 ad f 5,2 mln. het geval was – onder het totale plafond van de Nederlandse ontwikkelingshulp op de begroting van Buitenlandse Zaken worden opgenomen.

De financiële verplichting, voortvloeiend uit de deelneming aan de overeenkomst, vormt het gebruikelijke aandeel in de financiering van de secretariaatswerkzaamheden van de Internationale Tinraad. De verdeling van de financiële lasten van de administratieve begroting vindt plaats op basis van de stemmenverdeling (artikel 19, lid (b)).

VII. Slotbeschouwing

De onderhandelingsconferentie heeft weliswaar niet tot resultaten geleid die wij wenselijk achten, maar het kan toch verheugend worden genoemd, dat de langdurige samenwerking tussen productie- en verbruikslanden door de ter conferentie bereikte overeenstemming zal worden voortgezet.

Hoewel het mede door het Koninkrijk voorgestane principe van gezamenlijke financiering van de buffervoorraad door productie- en verbruikslanden in de onderhavige Overeenkomst nog niet definitief is geregeld, bestaat niettemin de indruk dat de internationale meningsvorming op dit gebied wederom een stap vooruit is gebracht.

Nadat tijdens de duur van de Vierde Overeenkomst Frankrijk reeds het Nederlandse voorbeeld vrijwillige deelname aan de financiering van de buffervoorraad had gevolgd, hebben thans behalve genoemde landen ook België, Canada en het Verenigd Koninkrijk zich bereid verklaard tot een dergelijke financiering onder de werking van de Vijfde Overeenkomst. Nu in artikel 22(d) is voorzien dat halverwege de looptijd van de overeenkomst de Tinraad het resultaat van de vrijwillige financiering door de verbruikslanden opnieuw zal bezien en alsdan zal beslissen in hoeverre hernieuwde onderhandelingen omtrent eventuele wijziging van deze overeenkomst wenselijk zijn, lijkt het niet uitgesloten dat ook een aantal andere landen het gegeven voorbeeld zal volgen.

Gezien het algemene beleid van het Koninkrijk ten aanzien van de economische samenwerking met ontwikkelingslanden waarvan het streven naar de totstandkoming van internationale grondstoffenovereenkomsten een essentieel onderdeel vormt, welk beleid in UNCTAD-verband mede wordt uitgedragen ten aanzien van de inmiddels door de Vierde Conferentie inzake Handel en Ontwikkeling (Nairobi, mei 1976) aanvaarde plannen van de Secretaris-Generaal van genoemde Organisatie inzake een geïntegreerd programma voor grondstoffen, dient naar ons oordeel het Koninkrijk aan de Vijfde Internationale Tinovereenkomst deel te nemen. Dit oordeel is mede gebaseerd op de ervaring, dat de achtereenvolgende Tinovereenkomsten in de afgelopen twintig jaren een stabiliserend effect op de internationale tinmarkt hebben gehad.

De overeenkomst zal, voor wat betreft het Koninkrijk, alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Economische Zaken,
R. F. M. Lubbers

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
L. J. Brinkhorst

De Minister voor Ontwikkelingssamenwerking,
J. P. Pronk

De Minister van Financiën,
W. F. Duisenberg

